

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ο κόσμος παρεφρόνησε, ὁ κόσμος ἐξεμάνη,
ὁ κόσμος πλέον, Περικλῆ, δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.
Μιὰ δυναμίτις ἔπεσε προχθὲς εἰς τὰ Χαυτεῖα,
ἀλλὰ γιατί δὲν ξέρομε ἀκόμη τὴν αἰτία.
Εἰς ἓνα χαρτοπαίγνιο, ποῦ κόβουν τέρτσο τίρο,
τὴν ὥρα ποῦ ἔστρώθηκαν οἱ τζογαδόροι γύρω,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἠκούσθη ἓνας κρότος
καὶ τὰ χαρτιά του ἄφησε ὁ τέρτσος καὶ ὁ σότος
κι' ἀμέσως ἐσυγχύσθησαν τὰ πνεύματα κι' αἱ γλώσσαι
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
Κι' ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ ἔκλεινα τὰριστερό μου μάτι
δὲν ξέρω πῶς ἐτρόμαξα κι' ἀφίνω τὸ κρεββάτι
κι' ἐνόμισα πῶς ὁ Τσιγγρός με οἰωνοὺς αἰσίους
θὰ ἔφθασε διὰ νυκτὸς ἀπὸ τοὺς Παρισίους
καὶ ἄρχισαν πρὸς χάριν του νὰ πέφτουν μπαταρίαις..

Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλῆ...

Φ.— **Καινούριαις φασαρίαις.**
'Εδῶ τὰ δυστυχήματα ἐμαζευθῆκαν ὄλα
καὶ μόλις ἔπαυσε προχθὲς νὰ κόβ' ἡ καρμανιόλα,
ἡ δυναμίτις ἀπειλεῖ ἡμέρα μεσημέρι
'στοὺς τζογαδόρους πρὸ παντὸς καταστροφῆν ἀφέρη.
'Ο κόσμος παρεφρόνησε, ὁ κόσμος ἐξεμάνη,
ὁ κόσμος πλέον, Περικλῆ, δὲν ξέρει τί νὰ κάνη,
κινούνται τὰ θεμέλια τῆς γῆς αὐτῆς τῆς δούλης
καὶ βάζει δυναμίτιδα τοῦ "Α ρ δ η ν ὁ Δρακούλης
καὶ πρόσεχε εἰς τὰ χαρτιά μὴν πᾶς νὰ βάλῃς πόντο,
μὴπως ἀκούσης ἔξαφνα κανένα νέο βρόντο,
μὴ βάλουν δυναμίτιδα 'στὰ δύο σου ρουθιούγια
καὶ γίνῃς στήλη ἀλατος καὶ τὰ εὐρῆς μπασιτούγια
καὶ σὲ ἰδῶ 'ψηλά 'ψηλά με ἄλλους μασκαριάδες,
με πίκαις, κούπαις καὶ καρὰ, καββάλους καὶ Ρηγάδες.
'Εν τούτοις γιὰ τῆς ἐκλογαῖς σου λέγω ἐν συντόμῳ
πῶς ἄρχισαν νὰ πέρνοσνε κατήφορο καὶ δρόμο
καὶ συγκροτοῦνται πόλεμοι παντοῦ ἐκ τοῦ συστάδην
καὶ ἀρκετοὶ ἀντάμηδες κατέρχονται 'στὸν "Αδην
κι' εἰς πτώματα κομματαρχῶν πετᾶ κοράκων σμήνος...
πληγόνει ὁ Πετρόπουλος τὸν Κέκον ἀκινδύνως
κι' ὁ Κέκος τὸν Πετρόπουλον μετὰ μεγάλης λύσσης,
μά κι' ὁ Χαραλαμπόπουλος ὁρμᾷ κι' αὐτὸς ἐπίσης

κι' ἐν μέσῳ τοῦ πολεμικοῦ ἀναβρασμοῦ καὶ
ὁ Κάζας τὸν "Ανάργυρον κτυπᾷ διὰ ροπαλὶ
τὸν Κάζαν ὁ Κοσμοπούλος κτυπᾷ ἐπιχειρῶν
μὰ δίνει 'στὸν Κοσμοπούλον μιὰ στιλετιά
κι' ἰδοὺ πέντ' ἔξη πτώματα ἐμπρὸς σου ἐν
ὡσάν νὰ παριστάνεται τὸ τοῦ "Αμλέτου
καὶ ὅσον βλέπεις, Περικλῆ, τὴν αἵματοχυσίαν
τὴν τόσην αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν
τόσο φωνάζεις πρὸ πολὺ με σηκωμένο χέρι
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τραχηλὸς ζυγὸν δὲν
"Αν ἐρωτᾷς δέ, Περικλῆ, ποιὸν θέλω νὰ
ἀκόμη συλλογίζομαι γιὰ ποιὸν ν' ἀποφασίσω
γιατί κανεῖς δὲν μοῦκαμε ρουσφέτι ἕως τῶν
ἐνῶ εἰς ἄλλους ρουσφετιῶν παρέχεται πληθὺς
'Ενόμισ' ἀπὸ τὸν Τσιγγρὸ πῶς καὶ τί θὰ
κι' ἐσκόπευα, βρέ Περικλῆ, παιᾶνας νὰ τοῦ
καὶ μέσα εἰς τὴν κάλπη του νὰ ρίξω μονοκλήριον
μὰ τίποτα δὲν μοῦστειλε καὶ τοῦτο τὸ κοῦλο
Κι' ἂν βλέπῃς τώρα νὰ κολλοῦν σέτοιχοι καὶ
πῶς τοῦτος ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἐβγήκε τὰ πλεμμόνια
ἐκεῖνος ἐκ τῶν σπλάγγνων του κι' αὐτὸς ἐκ τῶν
αὐτὰ δὲν ἔχουν δι' ἐμὲ ποσῶς ἐνδιαφέρον
καὶ οὔτε συλλογίζομαι ποτέ μου νὰ ῥωτήσω
ἂν βγήκε τοῦτος ἀπὸ μὲνός κι' ὁ ἄλλος
καὶ ἂν δὲν δώσουν, Περικλῆ, ρουσφέτι καὶ
θὰ ἔχω ταύτην τὴν ἀρχὴν κ' ὄλους ἡ κανέναν

Π.—'Αλλὰ νὰ μάθῃς, Φασουλῆ, ποτὲ δὲν ἔχεις
ποιὸν τὸ τέκνον τοῦ λαοῦ τὸ γνήσιον καὶ τὸ

Φ.— Τὸ τέκνον πρέπει, Περικλῆ, νὰ τρέφῃ τὸν
μὲ πράγματα ψηλαφητὰ καὶ ὄχι με ἄερα,
πατὴρ δὲ εἶναι ὁ λαὸς κι' εἰς τοῦ λαοῦ τὸ
καὶ σὺ ἀνήκεις, Περικλῆ, κι' ἐγὼ αὐτὸς ἀπὸ
Κι' ἂν εἶναι τέκνα τοῦ λαοῦ ὁ τάδες καὶ ὁ
Σούττος, Τσιγγρός, Καλλιφρονᾶς, Σκυλίτσης καὶ

ὄφειλουν 'στὸν πτετέρα των νὰ δώσουν χαρτί

Π.—'Αλήθεια, βρέ, τί γίνεται καὶ τοῦ Πατισοῦ

Φ.—Εἶναι τῆς Κούτρας τῆς γνωστῆς συνέχαινας

Π.—'Ορσε λοιπὸν μεταγλίρωμα εἰς ἐκαστὸν σου

Τοῦ "Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν "Εἰθ Φρονοόντων— νύκτα 'μέρα συζητῶν
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους
μ' οὐρητήρια, σαντοίρια — καὶ μιὰ μάνδρα με γὰρ